

РЕШЕНИЕ

№ 7227

гр. София, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 08.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7605** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Производството е образувано по жалба на В. И. В., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Ц. Р., срещу Решение № ПИ-280/21.07.2022г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане за частично отписване на задължения с изх. № С220022-137-0007324/06.07.2022г. на публичния изпълнител.

В жалбата са изложени доводи, че задълженията на лицето са били погасени по давност, като е изразено несъгласие с мотивите за спиране на давността, посочени от публичния изпълнител. Твърди се, че жалбоподателят не притежава банкови сметки в Ю. и запор на такава сметка не е налаган. С оглед на това поддържа, че публичните задължения са били погасени по давност. В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Р., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Подробни доводи излага в писмени бележки.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт Й., оспорва жалбата, намира я за неоснователна и моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява следното:

През 2015г. в ТД на НАП С. е образувано срещу В. И. В. изпълнително дело №22150041622/2015 г. за принудително събиране на публични задължения, възникнали от подадени справки-декларации по ЗДДС, годишни данъчни декларации по ЗДДФЛ във връзка с упражнявана свободна професия, тримесечни данъчни

декларации по ЗДДФЛ и декларации образец 6 за периодите от 2011 г. до 2016г. включително.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С170022-022-0069350/13.11.2017г. публичен изпълнител при ТД на НАП С. е наложил обезпечителни мерки - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, за сумата от 27 343,12 лв. В отговор на запорното съобщение, изпратено до банката, е посочено, че към 04.12.2017г. лицето не притежава банкови сметки и суми в тази банка. Няма данни запорното съобщение да е връчено на лицето.

С последващо Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 200022-022-0043781/13.07.2020 г. е наложен запор на длъжника върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД за сумата от 33 762,91 лв. До датата на издаване на процесното решение в ТД на НАП не е бил получен отговор от банката относно датата на налагане на запора.

При извършена справка за вписванията по партидата на Централния регистър на особените залози към 14.07.2022г. публичният изпълнител е установил, че за В. В. са вписани 2 бр. запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление – в „ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД съгласно ПНОМ изх. № С170022-022-0069350/13.11.2017г., като запорът е вписан на 25.05.2022г. в 17,23 часа, и в „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, вписан на 25.05.2022г. в 17,29 ч.

С две молби - от 10.01.2022г. и от 09.02.2022г. В. В. е поискал погасяване на публични вземания, фигуриращи в данъчно-осигурителната му сметка, поради изтекла погасителна давност.

С Разпореждане изх. № С220022-137-0007324/06.07.2022г. публичният изпълнител е отписал единствено задължението за начислена лихва върху данък върху доходите на физическото лице по ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ с вх. № 22115354/02.05.2011г. за периода от 03.03.2011г. до 23.10.2014г. По отношение на останалите публични задължения публичният изпълнител е приел, че давността не е изтекла поради това, че са били налице обстоятелства за спиране на давността по чл.172 ДОПК, а именно – наложени обезпечителни мерки.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., който с Решение № ПИ-280/21.07.2022 г. е оставил жалбата без уважение.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена срещу подлежащ на оспорване акт, при наличие на правен интерес от оспорването и при спазване на предвидения в чл. 268, ал. 1 ДОПК срок, поради което се явява процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден

по-кратък срок.

В случая за задълженията по СД по ЗДДС за период от 01.07.2013г. до 31.08.2015г. срокът за плащане по най-старото задължение е бил до 14.08.2013г., а за последното – до 14.09.2015г. За задълженията по ЗДДФЛ по ГДД за 2011г., 2012г., 2013г., 2014г. и 2015г. , срокът за доброволно плащане е бил, съответно 02.05.2012г., 30.04.2013г., 30.04.2014г., 30.04.2015г. и 30.04.2016г. За задълженията за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, ДОО, ЗО и ДЗПО по декларацията обр.6 за период от м.01.2012г. до 31.12.2015г. най-ранният срок за доброволно плащане е 30.04.2013г., а последният – до 03.05.2016г. За задълженията за данък върху доходите на физическите лица – свободни професии по декларации за период от 01.11. 2013г. до 31.12.2015г. срокът за доброволно плащане е, както следва: 31.10.2013г., 30.04.2014г., 31.07.2014г., 31.10.2014г., 30.04.2015г., 31.07.2015г. и 02.11.2015г. Следователно, най-късно изтичащият срок за доброволно плащане на публично задължение от тези, за които е образувано изпълнителното дело, е това по ГДД за 2015г. – 30.04.2016г. Съобразно разпоредбата на чл.171, ал.1 ДОПК годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, е 2017г., съответно 5-годишната давност за това задължение започва да тече на 01.01.2017г. и изтича на 31.12. 2021г., освен ако давността не е била спирана или прекъсвана.

Съгласно чл.172, ал.1 ДОПК давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

В случая публичният изпълнител и директорът на ТД на НАП С. са приели, че петгодишната давност не е изтекла, тъй като е била спряна в резултат на издадените ПНОМ изх. № С170022-022-0069350/13.11.2017г. и ПНОМ изх. № С200022-022-0043781/13.07.2020г., с които са наложени обезпечителни мерки върху вземания на длъжника от „ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД и „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД. Изводите на административните органи са неправилни, тъй като са в противоречие с материалния закон.

Основание за спиране по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК е налагането на обезпечителни мерки. Съгласно чл.200 ДОПК налагането на заповест се извършва с постановление за обезпечение. В случая публичният изпълнител е издал постановления за налагане на обезпечителни мерки – заповест върху суми и сметки на длъжника в банки. По делото обаче е безспорно, като това се признава от ответника в проведеното по делото заседание, че жалбоподателят не е притежавал банкови сметки и суми в банка „ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД , нито в „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, т.е. не е имал вземане от посочените банки, което да бъде годен обект на заповест. Видно от чл.198 ДОПК, видовете обезпечителни мерки са възбрана върху недвижим имот или кораб, заповест на движими вещи и вземания на длъжника, заповест на сметките на длъжника и заповест на стоките в оборот на длъжника. Съгласно чл.202 ДОПК заповестта върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на заповестно съобщение на банките, като заповестта се смята наложен от часа в деня на връчване на заповестното

съобщение на банката. Съвкупният анализ на посочените разпоредби води до извод, че ако лицето няма вземане към банката, запорът се явява безпредметен, съответно няма наложена обезпечителна мярка. Именно такъв е настоящият случай – публичният изпълнител е издал постановления за налагане на запор върху вземания на жалбоподателя в „ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, а впоследствие и в „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, но след като длъжникът няма сметки и суми, съхранявани в тези банки, то няма и обезпечителни мерки. При това положение и след като няма данни от страна на публичният изпълнител да са предприемани други действия по налагане на обезпечителни мерки, не е налице основание за спиране на давността по чл. 172, ал.1, т.5 ДОПК. Следва да се отбележи, че подобен извод се налага и от съдържанието на приложеното като част от административната преписка указание на ЦУ на НАП с изх. № 20-00-103/14.07.2022г. В него се цитира практиката на ВАС относно основанието за спиране на давността по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК, според която определящо е дали обезпечителните мерки са ефективно наложени. В случая няма ефективно наложени обезпечителни мерки /запор/, следователно няма и спиране на погасителната давност. В същото писмо на ЦУ на НАП е разгледано и приложението на т.5 от Тълкувателно решение от 10.07.2017г. по тълк.д. № 3/2015г. на ВКС, ОСГТК, на което директорът на ТД на НАП се позовава, като ясно е посочено, че в случаите, когато след извършена проверка публичният изпълнител е установил наличие на банкова сметка на длъжника, но след издаване на постановлението и до момента на връчване на запорното съобщение на банката същата е била закрыта, следва да се приеме, че давността за вземанията е спряла. В настоящия случай обаче не се касае за такава хипотеза, тъй като не се твърди и не е доказано по делото, че жалбоподателят е имал банкова сметка в двете банки, но те са закрыти след издаване на постановлението и преди връчване на запорното съобщение. Следователно неправилно административният орган е интерпретирал тълкувателното решение на ВКС и е обосновал с него заключението си, че давността е била спряна и поради това тя не е изтекла, като въз основа на това е отказал да уважи жалбата на В. В. срещу разпореждането на публичния изпълнител.

Предвид изложеното, съдът намира, че директорът на ТД на НАП незаконосъобразно е приложил материалния закон, като е приел, че давността за процесните публични задължения е била спряла на основание по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК и на това основание е счел, че не е изтекла 5-годишната давност по чл.171, ал.1 ДОПК . Оспореното Решение № ПИ-280/21.07.2022г. на директора на ТД на НАП – С. следва да бъде отменено и преписката да се върне за нов произнасяне по жалбата на В. И. В. срещу Разпореждане на публичния изпълнител с изх. № С220022-137-0007324/06.07.2022г. Така мотивиран и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. И. В. срещу Решение № ПИ-280/21.07.2022г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане за частично отписване на задължения с изх. № С220022-137-0007324/06.07.2022г. на публичния изпълнител.

ВРЪЩА преписката на директора на ТД на НАП – С. за ново произнасяне по жалбата на В. И. В. срещу Разпореждане за частично отписване на задължения с изх. №

С220022-137-0007324/06.07.2022г. на публичния изпълнител, при спазване на дадените указания по тълкуването прилагането на закона.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: